

* 0

— Не торкайся мене, убивце!

Незважаючи на зусилля Грандмайстра та брата, які намагалися втримати її на місці, Віксена сіпнулася вперед. Чорнильна слина запінилася на губах. Дівчині таки вдалося вивільнити руку й простягнути її в бік Тео. На пальцях з'явилися довгі чорні кігті, шкіра знову почала вкриватися павутинним мереживом.

На шиї Тео проступив темно-бузковий відбиток, однак це не змусило майстра хоч якось протидіяти.

Клаус перегородив Лисиці шлях. Не гаючи часу, Кріс зробив пас рукою і вдарив між її лопаток такою хвилею чистого вогню, що сестра скрикнула, вигнулася дугою і зрештою знепритомніла, завалившись уперед, прямо в руки древнього. Сам Безхвостий після такого лише з третього разу зміг вдихнути повітря.

Запанувала мовчанка. Тео відкинувся на поруйновану стіну. Заплющивши очі, він стискав і розтискав щелепи, намагаючись прогтовхнути слину пошкодженим стравоходом.

Древній із непроникним виразом розглядав загострені риси дівчини. Вказівний і середній пальці прибрали чубчика й лягли на змокрілого лоба. У Грандмайстра сіпнувся кутик губ.

Сік хельського Чорного дуба, яким, найімовіріше, отруїли молодий дубок Арахна, зінакшив останній на своє темне продовження. Відповідно вогонь хранительки, що містився в Ігнісовому дубі, також змінився. Підступний хід — Віксена не могла боротися проти самої себе. Не в теперішньому стані. Випитий або ж уведений у вигляді препарату сік покруча вбивав Вогняну Лисицю, перетворював її людську оболонку на химеру, в якій скутий полум'яний дух не міг існувати.

— На твою думку, Крістофере, скільки в нас часу? — прозвучало рівно, ніби цікавилися прогнозом погоди. Хоча насправді Клаус ладен був на стіни дертися, якби це допомогло. Втратити Лисицю після того, як вона нарешті дала про себе знати, здавалося немислимим знущанням.

Безхвостий важко сковтнув. Тремтливими руками він притягнув Вікс до себе, дозволяючи темно-вишневій голові лягти на його плече.

— Гадки не маю. Може, день або два. Разом з нею тане й моя сила, а сес потребуватиме щоразу більшої вогняної підтримки, щоб лишатися на цьому боці. Болячка прогресує шаленим темпом. Внутрішній вогонь її більше не стримує. Я не знаю, що робити, не знаю, як допомогти. — глухо видихнув хлопець, тулячись щокою до дівочої маківки. Він дрижав усім тілом. На віях бриніли сльози.

Грандмайстер дав знак Маркусу, і той спішно залишив кімнату.
— Чому вона так зреагувала?

Рафаель присів побіля брата, намагаючись зрозуміти, як сильно тому дісталось. Розгублений погляд ковзав від Тео до подруги й назад. Коли згадати, як дівчина страждала через поклик крові, як у мареннях шепотіла ім'я брата й безперестанку верталася до нього подумки, її теперішня реакція була більш ніж неочікуваною. Та й Тео... Чому він не виставив щит, щоб уберегтися від чару? Нащо дозволив себе поранити?

Безхвостий прибрав з обличчя сестри змокріле волосся й лагідно витер їй губи зовнішнім боком руки. Чорне павутиння знову сховалося, його місце заступила хвороблива сірість.

— Теодор знешкодив нашого брата прямо в неї на очах. По ідеї сес не мала б реагувати настільки гостро, але Різу якимось чином вдалося налагодити з нею досить тісний енергетичний зв'язок. Навіть міцніший, ніж той, що є між мною та нею. Не знаю, можливо, тут замішане криваве чарування. Через це Різів біль відчувався мовби її власний. Сес здається, що вона втратила частинку себе. Тому зараз Теодор сприймається як особистий ворог, не інакше.

Тео ворухнувся. Потер долонею горло, усе ще не розплющуючи очей. З грудей вирвалося шорстке хихотіння. Рафаель занепокоєно глянув на брата. У критичних ситуаціях таке хихотіння нічого хорошого не віщувало. Ще й на тлі підозрілої відсутності емоцій у ментальному зв'язку.

— У Віксени просто дар дякувати мені за порятунок. Може, не треба було її спиняти? Якщо їй так хочеться крові, я завжди готовий пролити кілька крапель.

Рафаель підтиснув губи. В ім'я Первородних, та Тео був знавіснілий!

Безхвостий міцніше притиснув сестру до себе, ніби відчув стрімке зростання рівня небезпеки.

— Теодоре, — звернувся невпевнено, — я переконаний, що вона цього не хотіла. Це не Вікс. За неї говорить отрута. Згадай, у підземці сес намагалася тебе захистити.

— А натомість мало не вбила.

— Ну так, трохи перестаралася. — зніяковіло підтвердив Кріс, — але лише тому, що була налякана. Її сила їй незнайома, тож вона з легкістю сягнула за межу.

— Це правда, — тихо піддакнув Рафаель, стискаючи братове передпліччя, подумки шукаючи спосіб перевести його гнів у інше русло. — Віксена дуже переживала, що нашкодила тобі. Увесь цей час вона була в кривавій скорботі.

Тео різко видихнув. Шкіра на щелепах напнулася. Заплющені повіки затремтіли. Знаючи дещо про криваву скорботу, Кріс поцілував сестру в скроню. Він хитнувся з боку в бік, заколисую-

чи її під мугикання такої знайомої Рафаелю колисанки. Клаус, який уважно спостерігав за реакцією сина протягом усієї розмови, торкнувся зап'ястка Безхвостого, що лежав на животі сестри. Хлопець не міг бути Вогняним Лисом, хіба що семідесем. Віксена була єдиною у своєму роді. Усе інше суперечило законам світобудови.

— У тебе дуже дивна аура, Крістофере. Вона самотня, але водночас наче відбиток сил Віксени з домішкою ще чогось. Ти знаєш щось про характер вашого кровного зв'язку?

— Небагато, — відгукнувся хлопець. — Знаю лише, що ми пов'язані від самого народження й до смерті. Ми з Різом мали забезпечувати сес рівновагу. Без балансу її сила могла вирватися з-під контролю. Мама казала, якщо таке, не дай Вседаре, трапиться, рано чи пізно все закінчиться самоспаленням. От тільки сила Різа чомусь мовчала, а Вікс демонструвала щораз більше спонтанних викидів, хоча їй було всього п'ять. Зрештою мама зважилася на сковування. Сподівалася, що це дозволить кожному з нас прожити нормальне людське життя.

Грандмайстер задумливо погладив своє гостре підборіддя.

— Виходить, до Віксени такими силами володіла ваша мати?

Кріс ствердно кивнув.

— І в неї також були брати?

— Так, але наскільки мені відомо, вони загинули дуже давно, захищаючи щось вельми важливе. Мама ніколи толком про це не розповідала. Ця тема була для неї дуже болючою.

Древній затримав погляд на грудях дівчини, що ледве піднімалися, а потім різко опадали. Ніби на кожному видихові вона видувала з себе повітря. Або щось інше, що поселилося в неї всередині.

— Це якось позначилося на поведінці вашої матері?

— Так, — прозвучало у відповідь шепотом. — Часом вона проявляла надмірну агресію, навіть у спілкуванні. Періодично її мучили кошмари, так само як і Вікс. Інколи мама могла спалити те, що тримала в руках. Усе це посилювалося з віком. Пе-

ред народженням сестри вона почала приймати якісь трав'яні трунки, і всі тривожні моменти ослабли. Мама більше усміхалася, хоча й стала трохи млявою. Після народження Вікс усі прояви зрештою геть зникли.

До кімнати повернувся Маркус. На підлогу приземлилася щільно напакована велика дорожня сумка. Напружений погляд зачепився за Тео. Той так і сидів попід стіною із заплющеними очима, спираючись потилицею на цегляні уламки. Синці на шиї з фіолетових поблякли до жовто-коричневих.

— Драґони на допомогу не прийдуть. Суарфайн сказала, що в них дещо трапалося. Що саме, не уточнила, але її голос звучав розбито. Підозрюю, щось із Суавінґом.

Древній спохмурнів. Він сподівався, що чорний драґон створить вогняний кокон і дасть їм трохи додаткового часу. Без нього підтримка повністю ляже на плечі Крістофера. За таким сценарієм у них справді було щонайбільше два дні. Саме стільки, скільки обіцяла їм крикунка. Одного дня критично не вистачало. Здається, настав час уводити в гру кістяний годинник.

— Найближчий надприродницький рейс до Неції відправляється за годину. Я домовився, щоб вони нас дочекалися, тож вирушати потрібно негайно. Ось тут. — Маркус стукнув ногою по сумці, — речі першої потреби. Усе — від завіреного пропуску від Порти Франко до крові й детоксикаційних та інших засобів, які нашвидку зібрали Асклепій і Мілена.

Клаус наблизився до Тео й присів, легенько торсаючи того за плече. Хлопець неохоче розплющив очі. У темно-сірих глибинах вирували стримувані емоції: нерозуміння, де саме він схибив, замішання через власну бездіяльність кількома хвилинами раніше, дециця провини за відсутність і злість. Багато злості, причому як на себе, так і на Віксену. Якби останню не зупинили, майстер покійрно прийняв би смерть від її руки, навіть до стеменно не знаючи, що вона хранителька. Байдуже, що не його. Однак зорі Сідуса милосердні. Здавалося, сталося те, на що так розраховував древній: у синові без силування пробудилася ві-